

Nr 294.

Av fröken **Hesselgren** och herr **Bergström**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om offentlig arbetsförmedling m. m.

I samband med Kungl. Maj:ts prop. nr 213 vid 1933 års riksdag angående förslag till lag om offentlig arbetsförmedling yrkades i motion I: 317 av undertecknade samt i motion II: 490 av fru Nordgren m. fl., att i lagen måtte intagas en bestämmelse om att bland de styrelseledamöter och suppleanter, som skola företräda arbetsgivarnas och arbetarnas intressen, böra finnas kvinnor. Motionärerna stödde sig härvid på socialstyrelsen, som bl. a. föreslagit att man vid tillsättandet av styrelsen för arbetsförmedling, liksom fallet är vid flera andra sociala inrättningar, skulle taga hänsyn till behovet av även kvinnlig sakkunskap. Socialstyrelsen skrev härom:

»Med hänsyn till de kvinnliga arbetstagarnas stora betydelse på arbetsmarknaden samt deras i viss mån säregna arbets- och löneförhållanden syntes, såsom ofta förekommer i arbetsförmedlingarnas reglementen, böra föreskrivas, att *bland såväl arbetsgivarnas som arbetarnas ledamöter resp. suppleanter skulle finnas en kvinna.*»

Särskilda utskottet avstyrkte, i sitt utlåtande nr 21, det gjorda yrkandet under motivering att det i många fall skulle visa sig vara förenat med svårigheter att finna kvinnliga arbetsgivarerepresentanter samt att ett dylikt val ej heller torde vara föranlett av praktiska behov. Samtidigt gjorde utskottet dock det uttalandet, att det i många fall torde vara fördelaktigt, att i styrelsen för arbetsförmedlingsanstalt inväljes en eller flera kvinnor. Då ovan nämnda proposition var direkt anknuten till Kungl. Maj:ts prop. nr 209 om erkända arbetslöshetskassor och denna avlogs i första kammaren, kom lagförslaget om offentlig arbetsförmedling aldrig till någon realbehandling i riksdagen.

I Kungl. Maj:ts nu föreliggande proposition nr 40 med förslag till lag om offentlig arbetsförmedling ha bestämmelserna i lagförslaget 3 § rörande styrelsernas sammansättning upptagits oförändrade. Då det emellertid, enligt vår mening, finnes starka skäl för de av socialstyrelsen anförda synpunkterna, ha vi ånyo velat bringa frågan inför riksdagen. Detta så mycket mera som i år ytterligare ett skäl förefinnes för att saken tages under övervägande. Å sid. 19—20 i propositionen bebådas nämligen att frågan om den privata arbetsförmedlingens avskaffande eller omorganisation av densamma kommer att föreligga till avgörande inom en nära framtid, och av meddelande i dagspressen framgår, att socialstyrelsen redan till regeringen avlämnat förslag till vissa författningsbestämmelser i frågan. Förändringar beträffande de avgiftskrävande arbetsförmedlingarnas verksamhet, genom exempelvis in-

skränkningar i dessas antal, kunna förväntas medföra att ytterligare stora grupper av kvinnlig arbetskraft komma att begagna sig av eller måhända rent av vara hänvisade till den offentliga arbetsförmedlingen, vilket ytterligare aktualiserar kravet på och behovet av kvinnlig representation i arbetsförmedlingarnas styrelser. Då vi i vårt förslag till ändring i § 3 velat taga hänsyn till vad som av särskilda utskottet anfördes, nämligen att det på vissa platser kan vara förenat med svårighet att finna kvinnliga arbetsgivarrepresentanter, hava vi nu icke ansett oss böra föreslå att i lagen direkt inskrives att det bland såväl arbetsgivarnas som arbetarnas ledamöter resp. suppleanter bör finnas en kvinna, utan yrka i stället endast att i styrelsen för arbetsförmedling bör finnas en eller flera kvinnor.

Med stöd av vad sålunda anförts få vi härmed hemställa,

att § 3 får följande lydelse:

Arbetsförmedlingsanstalt — — — antal.

Styrelsens ordförande — — — socialstyrelsen.

Övriga ledamöter — — — iakttagas:

att ett jämt — — — utses;

att halva — — — intressen;

att i styrelsen för arbetsförmedlingsanstalt bör finnas en eller flera kvinnor; samt

att olika — — — företrädda.

Styrelsen — — — kassaförvaltare.

Stockholm den 8 februari 1934.

Kerstin Hesselgren.

Albert Bergström.